

ראוי להזות ממנו, אבל כשלא היה ראוי להזות ממנו, כגון זה שנתערב^א, לא נעשה שיריים, והרי זה פסול, ונשפך לאמה.

ולדברי רב הונא בריה דרב יהושע – הדם שבכוס השלישי נחשב כשיריים, וניתן על היסוד עם שאר שירי הדם.

ולא רק לדעת רבי אליעזר, האומר שכוס עושה את חבירו שיריים.

אלא אף לדעת חכמים האומרים שכל שלא ניתן הדם ממנו נדחה [=כוס עושה חבירו דחוי], שכן לדעתם לא נדחה הדם אלא כשהיה בידו להזות ממנו ולא רצה, שבכך נחשב כמי שדחאו מרצונו [=בידים], ונפסל. אבל כשנתערב הדם, ולא מרצונו דחה אותו שלא להזות ממנו, לא נפסל, ולפיכך ניתן על היסוד.

מקלל אביו או אמו

נאמר, "כִּי אִישׁ אִישׁ אֶשֶׁר יִקְלַל אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ מוֹת יוֹמָת אָבִיו וְאִמּוֹ קָלַל דָּמִיו בּוֹ" (ויקרא כ' ט), ללמד שהמקלל אביו ואמו **חייב מיתה**. ואף על פי שנזכרו בכתוב גם אביו וגם אמו, הכל מודים, שכן הדין **אם קלל אחד מהם בלבד**.

- **לדעת רבי יאשיה**, עניין זה, שחייב מיתה גם כשמקלל את אחד מהם, למד **מתוך** כך שהזכיר **הכתוב את אביו ואמו שתי פעמים, ובכל פעם הסמיך את הקללה למישהו אחר**, פעם אחת הסמיך את "הקללה" לאביו, ["יקלל את אביו ואת אמו"], ופעם הסמיך את הקללה לאמו ["אביו ואמו קלל"].

- **ולדעת רבי יונתן, בכל מקום שכתובים שני דברים יחד, אף על פי שהם מחוברים בוי"ו, אין הכוונה לשניהם יחד בלבד**, אלא אף לכל אחד בפני עצמו, עד שיפרש הכתוב שהכוונה לשניהם יחד, כדרך שפירש בכלאים "לא תִּלְבַּשׁ שַׁעֲטָנָה צְמֶר וּפְשָׁתִים יַחְדָּו" (דברים כ"ב י"א), ואם כן מאחר שנאמר, "אֶשֶׁר יִקְלַל אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ", ולא נאמר "יחדיו", כוונת הכתוב למקלל זה או זה, [והטעם שחזר על כך הכתוב "אביו ואמו קלל", ללמד, שחייב על קללתם אף אחר מותם].

^א ילי"ע בדבר, הלא לעיל נתבאר, שאם נתערב כל הדם, ניתן להזות ממנו, על ידי שמוזה תחילה לשם פר, ואחר כך לשם שעיר, ואם כן למה נחשב דם זה, כאין ראוי להזות ממנו.